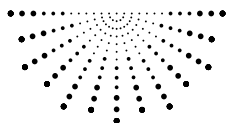

VRIJE SLAG

SUZANNE PETERS

Vrije slag

SUZANNE PETERS

Vrije slag
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Suzanne Peters

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing / Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa & Britt Zwijnenberg

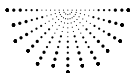
Eerste uitgave juni 2023

ISBN 9789493265493

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK EEN

Terwijl de trein vaart minderde, bereidde Debra zich voor op de rem. Zolang ze maar niet met haar rugzak tegen de man naast haar aan knalde. Hij keek haar al boos aan toen hij de trein instapte en ze haar koffer nauwelijks voor hem aan de kant kon zetten.

Als ze van tevoren wist hoe druk het rond dit tijdstip was, had ze het anders aangepakt. Dan lag die koffer nog gewoon thuis.

Thuis. Ze glimlachte bij de gedachte dat ze vanaf nu een nieuwe plek had die ze thuis kon noemen. Ze had laatst al kennism gemaakt met haar twee nieuwe huisgenoten, Evi en Yana, en Debra wist zeker ze het goed met hen zou kunnen vinden. Studeren zou er een stuk gemakkelijker op worden nu ze na de zomervakantie niet dagelijks op en neer hoefde te reizen voor haar colleges.

De trein remde. Debra kon niet voorkomen dat ze toch wat uit balans raakte en een stap naar voren zette. Gelukkig kon ze een botsing met de norske man voorkomen. Ze tilde haar koffer op en probeerde hem de trein uit te tillen. Achter zich hoorde ze een diepe zucht. Natuurlijk, het was die man

weer. En ondertussen stapten anderen al de trein in. Ze duwden haar zowat aan de kant. Was er dan niemand die haar wilde helpen? Haar koffer voelde met de minuut onhandiger. Opgelucht haalde ze adem toen ze eindelijk de ruimte had om makkelijker uit de trein te stappen.

Wat waren er veel mensen hier! De vorige keer merkte ze de drukte ook wel op, maar nu voelde het anders. Van een dorp naar een stad gaan was echt een overgang, maar wel een verandering die ze omarmde.

Nu moest ze alleen Evi nog vinden. Die zou haar ophalen en ze hadden bij de taxiplaats afgesproken.

Ze zette haar koffer naast zich op de roltrap. 'Mag ik er even langs?' klonk het al snel. Gehaast probeerde Debra de koffer iets dichter tegen zich aan te zetten. Een jonge vrouw wurmde zich er hoofdschuddend langs en Debra meende iets te horen wat op 'toerist' leek.

In de grote stationshal keek ze om zich heen. Welke kant moest ze in hemelsnaam op? Terwijl ze rondkeek, kwam er een appje binnen. Het was haar moeder, die wilde weten of de reis goed was gegaan. Debra stuurde een duimpje terug en stopte de telefoon weer in haar zak.

Ze keek naar de wegwijsborden. Ah! Daar was de uitgang die ze moest hebben. Bij de poortjes groef ze nog snel in haar zakken op zoek naar haar ov-kaart, terwijl aan alle kanten mensen langs haar heen drongen om voor haar het station te verlaten.

Na een piep ging het poortje open en Debra ging er zo snel mogelijk door, bang dat het anders zou sluiten terwijl zij nog met haar koffer stond te stoeien. Ze had vandaag al genoeg geïrriteerde gezichten gezien.

De taxistandplaats vond ze gelukkig wel snel en Evi stond op de stoep iets verderop, een fiets aan de hand.

Een fiets.

Nee toch? Daar had Debra geen rekening mee gehouden toen ze haar spullen inpakte. Ze dacht dat ze samen met de taxi zouden gaan of met de bus misschien. Maar dit kon toch helemaal niet?

‘Hé!’ groette Evi haar. ‘Goede reis gehad?’

‘Ja. Het was wel druk, ik moest het grootste gedeelte van de tijd staan.’

‘Dat is meestal zo rond dit tijdstip,’ zei Evi. ‘Zullen we gaan?’

‘Met de fiets?’ vroeg Debra angstig.

‘Ja.’

‘Hoe gaan we deze spullen dan allemaal meenemen?’

Evi keek naar de koffer. ‘Och, dat? Dat lukt wel, hoor.’

‘Ik heb ook nog een rugzak.’

‘Die kan wel in de mand voorop.’

‘Maar...’ Debra keek naar haar koffer. Hoe gingen ze dit nou aanpakken?

‘Geen zorgen,’ lachte Evi. ‘Je gaat bij me achterop met de koffer op je schoot. Lukt best! Zo ver is het niet.’

Debra was niet gerustgesteld, maar liet zich niet uit het veld slaan. Zo gezegd, zo gedaan. Debra ging alvast half op de bagagedrager zitten en Evi gaf haar daarna de koffer.

Debra probeerde met een hand de koffer vast te houden en met de andere de bagagedrager te grijpen. Evi stapte met een handige beweging op en fietste meteen weg. Ze ging sneller dan Debra verwachtte en het kostte haar moeite om het gevaarte boven op haar schoot vast te houden. Dit was het stomste idee *ever*.

‘Je bent er goed bovenop gekomen, na je blessure,’ zei Debra, toen Evi een stuk rechtdoor fietste en Debra zich iets meer op gemak voelde.

‘Klopt! Ik kan niet wachten om na de zomer eindelijk verder te gaan met mijn sportopleiding.’

Debra glimlachte. Ze kende dat gevoel wel. Ook zij kon niet wachten om te beginnen met studeren. Evi had tijdens de eerste ontmoeting al verteld hoe ze verplicht een tussenjaar moest nemen omdat ze haar enkel had gebroken. Fijn voor haar dat het nu weer goed ging.

Evi maakte een scherpe bocht naar rechts. 'Ho, wacht!' gilte Debra, die de koffer gevaarlijk naar rechts voelde schuiven. Ze kon nog net voorkomen dat het ding van haar schoot afgleed en op straat belandde. Debra zag al voor zich hoe al haar kleren verspreid over de weg lagen en hoe ze als kippen zonder kop probeerden de spullen bij elkaar te rapen. Dat rampscenario had ze gelukkig voorkomen.

Een scooter met een knetterende uitlaatpijp kwam voorbijrijden en Debra probeerde iets te verschuiven om meer grip te hebben. De koffer begon wel heel zwaar te worden en voelde alsof hij ieder moment van haar af zou glijden.

'Gaat allemaal nog wel goed, toch?' informeerde Evi, terwijl ze flink doortrapte.

'Nou... niet echt.'

'We zijn er al bijna,' beloofde Evi.

Debra beet op haar lip. Wat betekende bijna? Nog een straat? Nog een paar minuten? Of was 'bijna' voor een sporter nog minstens een kwartier fietsen? Ze deed haar best de koffer vast te blijven houden én genoeg grip te hebben om niet zelf te vallen. Al haar spieren spanden zich aan.

'Ik ga door het oranje... o, nee, rode licht,' waarschuwde Evi.

Debra zag hoe de auto's op de kruising al begonnen te rijden. Eentje toeterde en Evi zwaaide vrolijk naar de man. Debra kon niet anders dan ietwat schuld bewust naar de bestuurder te kijken.

'Kun je niet uitkijken! Gek!' riep een fietser die hen kruislings passeerde.

‘Sorry! Veel spullen!’

Wat een chaos hier. Binnenkort was deze drukte haar nieuwe werkelijkheid. Hoelang zou het duren tot ook zij het stoplicht eerder als een suggestie zag? Ze begreep dat het een hele opgave zou worden om al haar andere spullen mee te nemen. Hoe zou ze in godsnaam haar terrarium mee moeten nemen? Toch niet weer achterop bij Evi?

‘Rotonde,’ waarschuwde Evi. ‘Gelukkig hebben we voorrang, maar we moeten wel driekwart rond.’

Debra hield zich opnieuw extra stevig vast. Vooral de bochten waren een drama. Zeker met de snelheid van haar nieuwe huisgenoot.

Na de rotonde volgden er wat smallere straatjes. Als ze straks de weg terug moest vinden naar het station, zou dat haar absoluut niet lukken, dacht Debra. Ze moest dan waarschijnlijk de navigatie op haar telefoon gebruiken.

‘Daar is het!’ wees Evi.

Debra keek om zich heen. Ze herkende het hier nog niet. Of nee... Wacht! De bushalte. Daar was ze de vorige keer uitgestapt. Het deed haar goed om iets bekends te zien. En toen Evi iets later afremde, ging er een gelukkig gevoel door Debra heen. Haar nieuwe huis!

Evi zette de fiets in de voortuin. ‘Ik heb trouwens voor vanavond een klein feestje georganiseerd,’ zei ze. ‘Je kent hier nog niemand, dus er komen wat mensen. Vooral wat lui die ik tijdens mijn werk in het zwembad heb leren kennen.’

‘Geweldig!’ zei Debra. Ze was ergens bang geweest dat haar zomer wat eenzaam zou worden en dat ze pas daarna nieuwe mensen zou ontmoeten. Ze gingen het huis in en Evi tilde de koffer naar haar kamer. De sleutels had Debra al gekregen van de huurbaas, bij wie ze laatst het contract had getekend, maar het was wel zo prettig dat Evi haar nu hielp.

Ze opende de deur van de kamer en stapte naar binnen.

Wat was het fijn dat Lauren haar meubels niet nodig had. Het bed, het bureau en de kast bij het raam waren perfect voor Debra.

Lauren nam vorig jaar een tussenjaar en was op reis naar Australië gegaan. Tijdens haar backpack-avontuur ontmoette ze een fantastische jongen en ze besloot voorlopig aan de andere kant van de wereld te blijven.

Hoewel Debra het jammer vond dat ze haar vriendin een tijd niet kon zien, was ze heel dankbaar dat Lauren haar had aanbevolen voor deze kamer.

Evi zette de koffer tegen de kast aan. 'Alsjeblieft,' zei ze.

'Bedankt!' Debra plaatste haar rugzak ernaast en keek naar het bed. 'Ik ben helemaal vergeten om beddengoed mee te nemen,' zei ze geschrokken. 'Is er ergens een winkel waar ik heen kan?' Hoeslakens, een dekbedovertrek. Behalve een kussen, een matras en een deken was er niets. Stom dat ze er niet bij had stilgestaan.

'Ik weet precies waar we moeten zijn,' zei Evi. 'Kom!'

* * *

DEBRA ZOU ZELF NOOIT OP HET IDEE GEKOMEN ZIJN OM NAAR EEN KRINGLOOPWINKEL TE GAAN. Eerder kwam ze er eigenlijk nooit. Maar Evi had gelijk: hier kon ze beddengoed kopen, maar ook meteen wat andere handige dingen scoren. En dat alles voor een lage prijs.

Gelukkig maar, want door de borg die ze moest betalen bij de huurbaas, had ze niet veel te besteden. Ze liep uiteindelijk de winkel door met een dekbedovertrek met bloemetjes en een effen blauwe.

Evi liep langs de kasten met glazen en Debra keek naar de kleding die in de rekken hing. De T-shirts hier waren pas echt goedkoop! Drie voor twee euro. Helaas hadden ze

niet echt iets in haar maat. Daarom koos ze voor een paar voetbalshirts die te groot waren. Handig voor in de avonden of 's nachts.

Handdoeken waren ook fijn en die had ze met haar stomme hoofd ook al niet meegenomen.

‘Wil je ook nog kopjes of bestek of zo?’

Debra's oog viel meteen op de mokken met papegaaien erop. De mokken hadden vrolijke kleuren en de papegaaien waren op een simpele manier getekend, waardoor ze net uit een tekenfilm leken te stappen. ‘Deze zijn geweldig!’ riep ze uit. Alles met dieren erop trok meestal direct haar aandacht. De afgelopen maanden had ze zo veel documentaires gezien over de natuur en dieren dat ze er meteen een band mee voelde. Zelfs als het geen reptielen waren.

‘Neem ze mee, ze kosten amper wat,’ reageerde Evi.

‘Heb ik nog meer nodig?’ vroeg Debra.

Evi haalde haar schouders op. ‘Lauren heeft best veel voor je achtergelaten,’ zei ze.

‘Dan zal ik eerst kijken wat er allemaal ligt, voordat ik van alles meeneem,’ besloot Debra.

Evi knikte. ‘Goed idee. En als je toch iets tekortkomt, mag je het wel van Yana of mij lenen.’

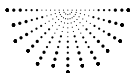
Debra kon zich geen betere start van haar zomer indenken. Daar stond ze dan met haar nieuwe beddengoed, shirts en handdoeken, klaar voor haar nieuwe avontuur. En het begon al helemaal goed nu ze vanavond ook nog nieuwe mensen leerde kennen.

Zou ze een klik met hen hebben? Of moest ze toch ergens anders op zoek gaan naar wat vrienden? Helemaal nieuw in een groepje komen had toch iets spannends. Maar ze had er vooral zin in. Het was alweer een tijdje geleden dat ze op een feestje was geweest.

‘Heb je alles?’ vroeg Evi.

Debra knikte. 'Op naar de kassa,' zei ze en ze moest zichzelf inhouden om niet nog een rondje door de winkel te lopen. Hier zou ze de komende tijd nog regelmatig naartoe gaan, besloot ze. Haar eerste vaste honk van haar nieuwe woonplaats.

HOOFDSTUK TWEE

Er waren twee redenen waarom Paul een hekel had aan de zomermaanden. De eerste was dat veel van zijn vrienden op vakantie waren. De tweede was de zomerstop. Ze hadden net de laatste waterpolotraining gehad van het seizoen. En voor de komende twee maanden stonden er geen trainingen of wedstrijden gepland. Hij miste zelfs zijn school.

Paul kon wel zelf naar het zwembad gaan, maar dat was toch anders. Baantjes zwemmen gaf hem niet dezelfde *rush* als waterpolo. De zomerstop mocht wat hem betreft verboden worden. Hij had liever een tijdelijk aangepast zomerprogramma dan helemaal geen training.

Nu zat hij aan de bar van de kantine in het zwembad. Het zwembad achter de grote glazen wand was verlaten. Alleen de trainer was bezig met het opruimen van de doelen en de zwemlijnen. Die doelen zouden de hele zomer niet meer uit de kast worden gehaald.

Pauls teamgenoten zaten verspreid over de zes tafels en de bar en dronken een biertje. Sfeervol was de kantine niet, met

de simpele houten tafels en plastic stoelen in verschillende tinten groen, die afstaken tegen de lichtgrijze getinte vloer en de betonnen muren. De industriële lampen aan het plafond waren zo oud dat ze intussen weer hip waren geworden. Op de tafels stonden plantjes die overduidelijk nep waren.

Kasper had een paar zakken chips meegenomen om zo samen het jaar leuk af te sluiten. En daardoor hing er bijna een huiselijke sfeer, met al die zakken chips op tafel waar iedereen uit graaide.

‘Ga je nog op vakantie?’ vroeg Lucas, die naast hem ging zitten. Lucas zat bij Paul in het team. Ze speelden nu ongeveer twee jaar samen. Hij was een boom van een kerel. Met zijn formaat wist hij tegenpartijen vaak af te schrikken. Of gewoon aan de kant te beuken.

‘Nee, geen plannen.’

‘Ik ook niet,’ verzuchtte Lucas.

Paul verwachtte dat het een lange zomer zou worden. Zijn huisgenoten hadden vast weinig oog voor hem. Mick had een relatie met Evi, dus die zou veel de hort op zijn. En Michel bracht veel tijd door met Roos, die net als Evi in het zwembad werkte. Michel zei altijd dat er niets speelde tussen hem en Roos, maar Paul wist wel beter. Hij had de verliefde blik in Roos’ ogen wel gezien. En in plaats van heftige rock en metal klonken er de laatste tijd ineens vooral rockballades vanuit Michels kamer.

Ook nu was het tweetal met elkaar in gesprek. Roos stond achter de balie van de zwembadkantine en Michel vertelde haar iets. Ze had alleen maar oog voor hem. Paul durfde te wedden dat ze hem niet eens zou zien als hij om een biertje vroeg. Iedereen in het team zag het. Maar Michel bleef het ontkennen en daarom vroeg Paul er bijna niet meer naar.

‘Zullen we straks naar de kroeg gaan?’ informeerde Lucas.

Paul schudde zijn hoofd. ‘Sorry, ik kan niet.’

Het beteuterde gezicht van Lucas ontging hem niet. ‘Ook al niet,’ mompelde hij.

‘Evi heeft me uitgenodigd voor een housewarming,’ legde Paul uit. ‘Ze heeft een nieuwe huisgenoot.’

‘Verklaart een hoop,’ zei Lucas. ‘Mick kon ook al niet. Jammer. Normaal gaan we eigenlijk altijd wat drinken na onze training. En dan uitgerekend de laatste keer niet.’

‘Zal ik vragen of je ook mag komen?’

Lucas’ ogen werden groter. ‘Wil je dat doen?’

‘Ja, waarom niet?’ Hij pakte meteen zijn telefoon om Evi te bellen. Hij kende Evi vooral als een spontane meid, die vast niet moeilijk deed als er iemand extra meekwam.

‘Met Evi!’ klonk het enthousiast aan de andere kant van de lijn.

‘Hai, je spreekt met Paul. Zou Lucas – je weet wel, uit het waterpoloteam – vanavond ook mogen komen naar de housewarming?’

‘Natuurlijk! Gezellig!’ reageerde Evi meteen.

Paul grijnsde naar Lucas. ‘Geregeld,’ zei hij.

‘Tof van je, bedankt.’

Paul hief zijn bierglas. ‘Op een goede zomer,’ zei hij.

* * *

ZE FIETSTEN MET Z’N VIJVEN NAAR EVI’S HUIS. Paul fietste helemaal achteraan en zag hoe Lucas en Mick met elkaar in gesprek waren. Roos fietste naast Michel en moest lachen om iets dat hij zei. Door de wind kon Paul niet goed horen wat er allemaal werd gezegd, maar dat vond hij niet erg. Straks bij de housewarming had hij alle tijd om met iedereen te praten.

Onwillekeurig dacht Paul aan zijn broer. Daniël zou goedkeurend reageren als hij wist dat Paul Lucas meenam naar dit feestje.

Tegenwoordig had Paul een goede band met zijn broer, maar een aantal jaar geleden zou Paul niet eens overwegen om gezellig bij hem op bezoek te gaan. Terwijl hij nu juist beseftte dat hij er al veel te lang niet meer was geweest. De band tussen hen was de afgelopen jaren behoorlijk versterkt en Paul kon zich niet meer goed voorstellen dat hij zich vroeger juist voor hem had geschaamd.

Zoals die keer in de stad...

NORMAAL GING PAUL NIET MET ZIJN MOEDER EN ZIJN BROER DANIËL NAAR DE STAD. Hij was vijftien en voelde zich echt te oud om 'gezellig' samen over de markt te lopen. Maar vandaag had hij een goede reden om toch mee te gaan.

Gisteren op school hoorde hij Alina tegen haar vriendinnen zeggen dat ze naar de markt ging, omdat haar moeder geen tijd had. Het was niet zijn bedoeling om haar af te luisteren, maar hij liep toevallig achter hen. Eigenlijk kwam hem dat best goed uit, want hij vond Alina al het hele schooljaar leuk. Maar dat durfde hij niet uit te spreken. Anders dan zijn vrienden op school, was hij niet echt een flirt. Hoe deed je zo iets? Hoe sprak je een meisje aan dat je leuk vond? Hij snapte het niet goed. En daarom positioneerde hij zichzelf vaak zo dat hij bij haar in de buurt was. Soms praatte hij kort met haar – over huiswerk, een leraar of de volgende les – maar meestal zei hij niets.

Ondanks dat hij haar nooit durfde aan te spreken, hoopte hij haar vandaag wel te zien. Hij had de indruk dat ze veel om haar familie gaf – ze deed bijvoorbeeld wel vaker iets voor haar moeder. Dat hij hier nu met zijn moeder en broer was, maakte misschien wel indruk op haar, zonder dat hij haar hoefde aan te spreken. En hoe leuk was het als hij maandag op school iets had om over te praten met haar?

Zijn moeder had niet door dat hij vooral meeging in de hoop

een klasgenoot tegen te komen. Maar goed ook, anders ging ze waarschijnlijk bij elk meisje dat oogcontact maakte vragen of zij het misschien was. Nee, dat wilde hij niet.

'Ik wil groente kopen en plantjes voor in de tuin,' ratelde Pauls moeder.

Haar spreektempo versnelde samen met dat van de omgeving. Marktkooplieden riepen uit volle borst – en soms op rijm – welke aanbiedingen ze deze week hadden. De bloemist zette grote emmers vol bossen bloemen neer. Iets verderop werden er verse stroopwafels gemaakt; de geur dreef ver over de markt en maakte dat mensen automatisch hun hoofd omdraaien zodra ze langs de wafelkraam liepen. Daarna werd hun aandacht ook nog getrokken door alle felle kleuren van de grote verzameling vers fruit en groente die stond uitgesteld.

'Gaan we ook nog naar de visboer?' vroeg Daniël.

'Zo vroeg in de ochtend?' Hun moeder stopte met lopen en keek haar zoon met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Ik word al misselijk bij het idee.'

'Een bakje kibbeling, juist lekker,' reageerde Daniël.

Paul mengde zich niet in het gesprek. Eerlijk gezegd luisterde hij niet eens naar wat er precies werd gezegd. Hij scande vooral de omgeving. Zag hij ergens de geruite jas van Alina? Nu pas begon hij zijn idee belachelijk te vinden. Misschien ging ze helemaal niet in de ochtend, maar juist aan het einde van de middag wanneer marktkooplieden hun waren met een flinke korting aanboden.

Vanwege het mooie weer was het bovendien een stuk drukker dan gewoonlijk. Het was dus goed mogelijk dat hij haar over het hoofd zou zien. En wat als ze die geruite jas niet eens droeg vandaag? Verderop zag hij een stel lopen waarvan de man zelfs alleen een T-shirt droeg. Paul merkte dat hij het in zijn eigen donsjack ook behoorlijk warm begon te krijgen, zeker op de momenten dat de zon zich extra krachtig door de wolken liet zien. Het was een aangename warmte, maar nu leek die hem eerder te verstikken.

De kans dat hij haar zou zien was nihil.

En nu zat hij wel opgescheept met zijn moeder en Daniël, terwijl hij ook iets nuttiger had kunnen doen vandaag.

'Ah!' zei zijn moeder, wijzend naar de volgende kraam waar ze langsliepen. 'Daar kunnen we meteen een stuk komijnekaas halen, zodat jullie vader de komende week weer wat op zijn brood heeft. En een stuk brie voor vanavond. We hebben ook nog eieren nodig. Kom!' enthousiast liep ze naar de kraam. 'Het is er nu niet zo druk, dat komt mooi uit.'

De kaasboerin was een gezettere vrouw met zwart, krullend haar. Ze droeg een witte blouse met daarop de naam van het bedrijf. Met haar vriendelijke lach keek ze meteen naar Daniël. Het gebeurde eigenlijk altijd dat mensen hem als eerste zagen. 'Wat een lief jochie, mag ik hem een stukje kaas geven?' vroeg ze.

Paul zuchtte diep. God, ze deed net alsof Daniël een klein kind was. Hij zat gewoon in een rolstoel en door zijn spasme stonden zijn handen wat anders. Die vrouw zag toch ook wel dat Daniël geen kind was? Hij was zelfs twee jaar ouder dan Paul.

De kaasboerin wachtte het antwoord niet af, maar boog zich voorover en stak haar hand uit met daarin een stukje kaas.

Paul zag hoe Daniël naar het stukje kaas keek, zijn mond opende en zijn tong er schuin uit duwde. 'Uwuhauhua!' riep hij en met een wilde beweging sloeg hij het blokje kaas uit de hand van de kaasboerin. 'Wawawa!'

Het hoofd van de kaasboerin was inmiddels knalrood geworden. Ze had haar hand voor haar mond geslagen.

'Daniël!' riep hun moeder. 'Waarom moet je nou zo overdrijven?' Ze bedoelt het goed, dat weet je best.'

'Wuwu!' herhaalde Daniël, terwijl hij met zijn lichaam naar voren en naar achteren ging.

'Doe nou eens normaal!'

Paul zette een paar stappen achteruit. Waarom moest zijn broer nou altijd doen alsof hij een verstandelijke handicap had?

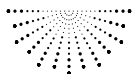
Die act begon vervelend te worden en het haalde niets uit. Hij voelde hoe alle ogen van de mensen in de buurt op hen waren gericht, terwijl zijn moeder boos op Daniël reageerde, die nog steeds in zijn toneelstukje zat.

En tot overmaat van ramp zag Paul verderop Alina staan. Ze keek van Daniël naar Paul. Shit! Hij zette opnieuw een stap naar achteren. Hij kon net doen alsof hij niet bij hen hoorde. Alsof dit vreemden waren.

'Kom, we gaan,' zei zijn moeder. 'Ik kan ook nergens naartoe met jullie.' Ze greep Paul bij zijn hand. 'Jij ook, Paul.'

Nou. Alina wist nu zéker dat hij deze mensen kende. Driedubbel keer shit. Hij kon wel door de grond zakken.

HOOFDSTUK DRIE

Debra wist niet zeker of de temperatuur was gestegen in de gezamenlijke woonkamer of dat ze het warm kreeg van de aantrekkelijke waterpolo-speler tegenover haar die oogcontact maakte. Ze maakte zichzelf wijs dat het door de hoeveelheid gasten kwam. En intussen keek ze voorzichtig terug.

Zijn naam was Lucas. Hij droeg een tanktop, waardoor zijn gespierde armen goed zichtbaar waren. Op zijn linkerarm stond een grote tatoeage van een tribal.

Evi had Debra wel mogen waarschuwen voor de types die ze had uitgenodigd. Maar liefst vier van de aanwezigen waren van het lokale waterpoloteam. Het was maanden geleden sinds ze voor het laatst met iemand gezoend had en de daad was nog veel langer geleden. En nu er vier aantrekkelijke mannen zo dicht bij haar zaten, merkte ze dat er niets mis was met haar libido. Mick was trouwens verboden terrein; dat was het vriendje van Evi. En Michel had alleen maar oog voor Roos. Die twee zaten aan elkaar geplakt. Grappig dat ze allebei net nog ontkenden een relatie te hebben. Maar met die twee zou ze nooit flirten.

Dan bleven er nog twee over. Paul was niet onaardig, maar het was Lucas van wie ze het het warmst kreeg. Ze bleef maar naar hem kijken.

Er verscheen een glimlach op Lucas' gezicht toen ze haar blik niet afwendde. Ze ging wat verzitten. Net wat naar voren gebogen, alsof ze Micks verhaal ontzettend interessant vond. Op die manier kon ze Lucas iets meer van haar décolleté laten zien. Niet te veel, want het moest vooral interessant blijven en ze mocht niet te wanhopig overkomen.

Eigenlijk had ze geen idee waar Mick over praatte. De anderen moesten lachen, maar de woorden vlogen langs haar heen. En ze had de indruk dat ook Lucas weinig van het verhaal meekreeg. Hij keek nog steeds naar haar.

Verlegen was hij niet. Meestal waren het de mannen die als eerste wegkeken. Lucas was anders. Brutaler, leek het wel.

Mick liet een korte stilte vallen en Lucas ging recht op zitten. 'Vertel eens, Debra. Wat ga je na de zomer studeren?'

'Dierenverzorging,' antwoordde ze trots. 'Ik zou dolgraag in een dierentuin willen werken.'

'O, leuk!' reageerde Lucas. 'Bij welke dieren zou je het liefst willen staan?'

'De reptielen.'

Er viel een stilte. Iedereen keek haar kant op en Debra moest er stiekem wel om lachen. Natuurlijk hadden ze niet gedacht dat het dorpse meisje iets met reptielen had.

'Dan moet je ze toch ook voeren?' vroeg Roos. 'Weet je wel wat ze eten?'

'De grote slangen eten muizen en kuikens,' antwoordde Debra.

'Kuikens? Vind je dat niet zielig?'

'Het hoort bij de natuur,' zei ze.

Roos huiverde zichtbaar.

'Stoer,' reageerde Lucas.

Dat was een compliment dat ze wel kon waarderen. Vooral van hem. 'Dank je,' zei ze dan ook, terwijl ze even wegkeek en glimlachte. Hij knipoogde naar haar, waardoor er opnieuw een warme sensatie door haar lichaam ging.

'Wil iemand nog snacks?' vroeg Yana. 'Ik heb Syrische hapjes gemaakt.'

Debra's maag knorde al bij het idee. Ze had vanmiddag urenlang de geur van geroosterde noten en honing in huis geroken. 'Ik haal het wel!' zei ze. Kon ze meteen even afkoelen. Haar polsen onder het water houden. In films hielp dat altijd, maar ze had het nooit zelf geprobeerd.

In de keuken kwam de heerlijke geur haar opnieuw tegemoet. Op het aanrecht stonden een paar schalen. Yana had zich uitgeleefd en Debra vroeg zich af of alles wel op zou komen. Het was veel! Ze draaide de kraan open, hield haar handen onder de straal en concludeerde dat het niets hielp. Ze kon zich niet herinneren dat ze zich ooit zo aangetrokken had gevoeld tot een man. Er was altijd wel iets van lust geweest, maar zoals nu...

Debra pakte een van de schalen en de dipsaus. Ze liep de keuken uit en wilde net de hoek omdraaien richting de woonkamer toen ze tegen iemand aan liep.

'O, shit!' riep ze uit. 'Sorry!'

Een groot deel van de saus was op het T-shirt van Paul beland.

'Geeft niet,' zei hij.

Maar het zag er niet uit. Het was één grote kliederboel. Op de vloer, maar vooral op zijn shirt. Het was een donkerbruine substantie die misschien wel lekker rook, maar tegelijkertijd erg plakte.

'Heb je een doekje?'

'Ja.' Debra opende het keukenkastje, viste er een vaatdoekje uit en maakte dat nat. Ze probeerde zijn T-shirt schoon te